

לקראת שבת

בטורונטו

ע"י מרכז חב"ד לדוברי עברית - הרב ישראל לנדא • 7770 Bathurst St. Thornhill ON • (905) 709-7917 Fax (905) 709-7770 Tel

יש חדש

בר מצוה קלאב

במרכז חב"ד מתקיים מחזור חדש של 'בר מצוה קלאב' המאפשר לנערים ללמוד יהדות ומסורת ישראל בצורה חווייתית ומיוחדת. מיועד לנערים בגילאי 12-14. למעוניינים להצטרף, ניתן להירשם במשרד 905.709.7770

הרצאה עם אברי גלעד

מרכז חב"ד לדוברי עברית מזמין אתכם לערב מיוחד עם איש התקשורת אברי גלעד
יום שלישי י"ח מנחם-אב | 12 באוגוסט 7:30 בערב, במרכז חב"ד לדוברי עברית
דמי השתתפות: \$30 שורות רגילות
\$180 פגישה VIP ושורות ראשונות

נסיעה קבוצתית לאוהל הרבי

מרכז חב"ד לדוברי עברית מארגן נסיעה קבוצתית באוטובוס לאוהל (קבר) הרבי מליובאוויטש.
<לינה במלון, ארוחות מלאות > ביקור ב770 ימים שני-שלישי (1-2 בספטמבר)
פרטים נוספים והרשמה יפורסמו בקרוב

פותחים שנה עם עדי גביסון

מרכז חב"ד לדוברי עברית שמח להזמין אתכם למופע סליחות ישראלי עם הזמר והיוצר עדי גביסון בליווי קלידים של יונתן פירה
יום שני, ט"ו אלול, ספטמבר 8 | 7:30 בערב
פרטים נוספים יפורסמו בקרוב

זמני השבת

פרשת דברים - שבת חזון

8:22 p.m.	הדלקת נרות
9:28 p.m.	צאת השבת

הטמעת ההיסטוריה היהודית

תשעה באב מציין את הסבל היהודי לדורותיו. יש כאן החמצה גדולה של מערכת החינוך ושל כלי התקשורת, שאינם מנחילים את משמעות היום

על הרשימה הקשה הזאת אפשר להוסיף בימינו עוד אסון - החרבת יישובי חבל עזה, בעקבות החלטה אומללה של ממשלת ישראל. אף החורבן הזה וגירוש עשרת-אלפים יהודים מבתיהם נקבע, למרבה האירוניה, לתשעה באב.

יום זיכרון לסבל היהודי לדורותיו (צילום: שימי קוטנר)

תשעה באב מציין אפוא את הסבל היהודי לדורותיו. לא צריך להיות יהודי אדוק כדי להבין את חשיבותו. זה היה אמור להיות יום מרכזי ביותר בהטמעת ההיסטוריה היהודית והזיכרון הקולקטיבי שלנו כעם.

כשהתקשורת רוצה

יש כאן לא רק כישלון חינוכי אלא החמצה גדולה של כלי התקשורת. מדי שנה, ביום הזיכרון לשואה, התקשורת ממחישה את כוחה לעצב תודעה ולהעביר זיכרון מדור לדור. הכתבות הנרחבות, השידורים המיוחדים, השירים הנוגים - הם דוגמה ליכולת לטפח מודעות ולמנוע שכחה. דמו לעצמכם שבתשעה באב הייתה התקשורת כולה מתעטפת אקל ומתייחדת עם היגון היהודי רב השנים. איזו השפעה הייתה יכולה להיות לזה על כולנו.

האבל על החורבן והגלות מטפח גם את הציפייה לגאולה האמיתית, שתיתן פשר ומשמעות לסבלו הבלתי-נתפס של העם היהודי. לכן הצמידו חז"ל את השניים: "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה" - מתוך זיכרון החורבן תצמח הגאולה הגדולה, במהרה בימינו.

אחת הסיבות לניכור שרבים בציבור הרחב חשים כלפי ימי האבל של 'בין המצרים', ששיאם בתשעה באב, נובעת מהעובדה שהימים האלה חלים בעיצומה של חופשת הקיץ. לכן אין הם מוטמעים באמצעות מערכת החינוך.

אף-על-פי שמערכת החינוך הממלכתית מעניקה מעט מאוד מידע על חגי ישראל בכלל, בכל-זאת יש עשייה חינוכית כלשהי סביבם, והתלמיד סופג את חשיבותם. אולם ימי 'בין המצרים' בכלל ותשעה באב בפרט אינם נלמדים כלל במערכת, ואין פלא שהימים האלה אינם אומרים דבר לתוצרי מערכת החינוך הזאת.

סיפור הסבל היהודי

אם נשאל צעיר ישראלי מצוי עד כמה חשוב לציין את יום השואה, יש להניח שהתשובה תהיה ברורה וחד-משמעית. האם גם בעוד מאה ומאתיים שנה יהיה חשוב לציין? גם על השאלה הזאת ככל הנראה ישיבו לכם בחיוב. כל יהודי מבין שהעם היהודי צריך לזכור לעולם ועד את אשר עולל לו הצורך הנאצי.

והאם העם היהודי אינו צריך לציין את היום שמנקז לתוכו את כל הצער והכאב של ההיסטוריה היהודית? השואה הנוראה היא רק פרק אחד, אם כי איום ומחריד, בסיפור הסבל הבלתי-נתפס של העם היהודי, המגולם בתשעה באב.

המשנה מפרטת חמש פורענויות שפקדו את עם ישראל בתשעה באב: נגזר על אבותינו (בדור המדבר) שלא ייכנסו לארץ ישראל. נחרב בית המקדש הראשון. נחרב בית המקדש השני. נלכדה העיר ביתר. נחרשה ירושלים אחרי החורבן.

במרוצת הדורות קרו עוד אירועים מצערים בתשעה באב, והקשה מכולם - גירוש ספרד. זה קרה לפני חמש-מאות ועשרים ותשע שנים, כאשר פרדיננד מלך ספרד גזר שעד 2 באוגוסט (1492) לא תישאר רגל יהודית על אדמת ספרד. אותו יום - תשעה באב היה.

שלא נבוש לפני המשיח

בכור! בכור! הדדה הקריאה בחלל בית הכנסת. מילת הקוד הקפיצה את הרב ממקומו. הוא ידע היטב מה משמעותה, והיכן עליו להיות כעת - ברפת...

זה היה ערב שבת חם במיוחד. הזריזים מבין תושבי המושב קוממויות כבר הקדימו לבוא לבית הכנסת, לקראת תפילת מנחה של ערב שבת. הרב בנימין מנדלזון, רבו הנערץ של המושב, כבר היה בבית הכנסת, לבוש בגדי שבת, שקוע בקריאת שיר השירים בדבקות ונעימות.

שאון פתאומי עלה פתאום מהרחוב. מישור רץ לעבר בית הכנסת. האיש היה לבוש בסרבל עבודה, ונראה היה כמי שבא היישר מן הרפת. הוא נכנס בריצה לבית הכנסת ושעט לעבר מקומו של הרב, בכותל המזרח של האולם.

הקריאה 'בכור!' הספיקה כדי לגרום לרב לקום ולצאת בצעידה מהירה בעקבות האיש לעבר הרפת.

הבהילות הייתה ברורה לגמרי. בזמן שביית המקדש היה קיים, היה הבכור עולה על המזבח ונאכל לכוהנים בירושלים. בזמננו, הבכור מטיל נטל כבד על בעליו. אי-אפשר להקריבו לקרבן, אך אסור ליהנות ממנו ואי-אפשר להשתמש בו שימוש כלשהו. אסור גם להטיל בו מום ולפוסלו בכוונה תחילה. יש לשמור את הבכור לבל ייפצע או ייזוק. זה אתגר מורכב בעבור הרפתן: הוא נדרש לטפח אותו ולשמור עליו, בשעה שאסור לו ליהנות ממנו.

כדי להימנע ממצב כזה תיקנו למכור את הבהמה המבכירה לנוכרי מבעוד מועד, וכך הבכור שיוולד יהיה שייך לגוי, וכל דיני הקדושה לא יחולו עליו.

הרב מנדלזון עסק רבות במכירת בהמות מבכירות. כדי להסיר לזות שפתיים, כאילו המכירה היא מהפה ולחץ בלבד, הנהיג דרך מסודרת, שבה הבהמה המבכירה נמכרת בצורה המהודרת ביותר, בתשלום מלא ובשטר מכר, המאשר את המכירה, ככל עסקה.

באותו ערב שבת קלט הרפתן כי בהמה מבכירה נמצאת ברפת, והבכור כנראה יופיע בתוך שעות אחדות. היה עליו לבצע את העסקה בזריזות קודם כניסת השבת.

חובש ספודיק מהודר ונעול בנעלי השבת המצוחצחות נכנס הרב לרפת, מלווה באיש אמונו, הרב משה-יעקב סיגלר. השמש נוטה מערבה והשעון מתקתק. השניים החלו לבצע את המכירה ולכתוב את חוזה המכר כדת וכדין, ועל-פיו בעל הבהמה מוכר אותה במכירה גמורה תמורת מחיר מוסכם לאחר ג'אבר, שרוכש את הפרה בקניין גמור.

כתיבה החווה, שיש בו כמה וכמה

סעיפים, ארכה פרק זמן ממושך, והעסקה הושלמה ברגע האחרון. הרב נכנס לבית הכנסת לפני השקיעה ממש. בעקבות המקרה הזה החל לנבוש בליבו של הרב סיגלר רעיון. הוא פנה אל הרב מנדלזון ואמר: "במקום לכתוב בכל פעם חוזה חדש, הבה נכין חוזה ערוך וכתוב, שבו נשאיר מקום ריק לרישום שם המוכר, מספר הבהמה וסכום העסקה. נצלם מהחוזה עשרות עותקים, ובכל פעם שנזדקק יהיה בידנו חוזה מוכן ומסודר, ונוכל לבצע את עסקות המכר בקלות ובזריזות".

הרב סיגלר הוסיף: "הלא זה בדיוק מה שעושים בשטר התנאים, בשטר הכתובה, בשטר מכירת חמץ ובעוד כמה וכמה שטרות - מכינים עותקים מסודרים מראש, ורק ממלאים כמה פרטים בזמן אמת".

הרב סיגלר פירט את מעלות הרעיון: "כל עסקה תדרוש מעט מאוד זמן, תתבצע ביעילות, והדבר יקל עלינו להתמודד עם הקריאות הדחופות, הבאות ברגע האחרון. הדבר ודאי יכול לסייע במקרים שבהם בשל הזמן שדורשת כתיבת החוזה הפרה כבר ממליטה, ואת הנעשה אין להשיב".

עיניו של הרב סיגלר נצצו. הוא חש שהציע רעיון מוצלח, שיחסוך הרבה זמן, כוחות ולחצים. ואולם נראה היה שהרעיון אינו מוצא חן בעיני הרב מנדלזון. דמעות החלו לזלוג מעיניו ואנחה כבדה נפלטה מחזהו.

הרב פתח ואמר:

"הלא תדע, ידידי, כי כל עניין מכירת הבהמות המבכירות הוא פתרון זמני לזמן הגלות, כל זמן שביית המקדש אינו קיים ואיננו זוכים להקריב את הבכורות על גבי המזבח.

"כשיבוא המשיח במהרה ברור שיחדלו להשתמש בפתרון הזה, ומכירת המבכירות תחלוף מן העולם. איננו יודעים מתי יהיה הקץ, אך אנו אומרים בכל יום 'אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח'... אחכה לו בכל יום שיבוא'. עלינו להיות ערוכים ומוכנים שבכל יום, בכל רגע, המשיח יבוא!

"עכשיו הגע בנפשך שהיום, בעוד שעה קלה, יופיע המשיח, וימצא באמתחתך מאות שטרות מכירה, מוכנים לשימוש. אילו פנים יהיו לך? הלא תעדיף באותו רגע להיבלע באדמה..."

"המשיח יתהה באוזניך: מדוע הכנת שטרות רבים כל-כך? וכי לא האמנת וציפית שאבוא?!"

הרב מנדלזון סיים את דבריו המרגשים ואמר: "מוטב להתאמץ בכל פעם מחדש ולצפות שזה יהיה שטר המכירה האחרון שנצטרך לערוך".

(על-פי 'המבשר')

פרשה בקצרה

פרשת דברים

בשנה הארבעים לצאתם מארץ מצרים ושבועות ספורים לפני פטירתו, פתח משה בשיחזור ארוך של תולדות עם ישראל בנדודיהם במדבר ומכין אותם לקראת הכניסה הקרבה אל הארץ המובטחת.

השיחזור החל בא' בשבט, "בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף, בין פארן ובין תפל, ולבן וחצרות ודי זהב". שמות מקומות אלו מהווים איזכור ברמז למקומות בהם חטאו בני-ישראל במדבר.

הפקודה: לצאת לדרך

"כאשר היינו בהר חורב" מפרט משה, "ציווה אותנו האלוקים לצאת לכיוון ארץ ישראל אשר הוא נשבע לתת לאבותינו.

"בנקודה זו כבר בירך אתכם האלוקים והתרבתם ככוכבי השמים. חשתי כי לא אוכל לנהל לבדי את עניני העם, ולפיכך ביקשתי מכם לברור אנשים חכמים ונבונים שסייעו לי בהנהגה.

"מאנשים אלו מיניתי שרים הממונים על אלף איש (שרי אלפים), על מאה (שרי מאות) ועל עשרה (שרי עשרות). הזהרתי את השופטים לשפוט בצדק, וכשהם יתקשו בפסיקת הדין הם יביאו את השאלה להכרעתי.

המרגלים

"המשכנו במסע דרך המדבר הגדול והנורא והגענו לקדש ברנע. שם ביקשתם ממני לשלוח מרגלים שיבדקו מהי הדרך הטובה לכבוש את הארץ. הסכמתי לדברכם, בחרתי איש מכל שבט שנשלחו כמרגלים.

"כשהם שבו הם הביאו עמם מפרות הארץ ואמרו 'טובה הארץ אשר ה' אלוקיננו נותן לנו'. אך הם גם דיווחו על בני הענקים ועל הערים המבוצרות הנמצאות שם. 'איננו רוצים לעלות' קראתם, 'אחינו המסו את לבבנו. לא נצליח לכבוש את הארץ'. השבתי לכם: 'אין לכם ממה לחשוש! כפי שהאלוקים נלחם במצרים כך הוא יכניס אתכם אל הארץ המובטחת. הלא ראיתם כי הוא נשא אותנו במדבר כאדם הנושא את בנו!'

"כעונש על דבריכם גזר האלוקים כי איש מן המבוגרים שיצאו מארץ מצרים לא ייכנס לארץ. רק כלב בן יפונה, אחד מן המרגלים שלא הוציא את דיבת הארץ רעה, יזכה להיכנס אליה.

"גם עלי כעס האלוקים וגזר כי לא אכנס לארץ, וכי תלמידי יהושע בן נון יקבל את עול ההנהגה ויכניס את עם ישראל לארצו.

"כשמעיתם את העונש החמור התחרטתם על מעשיכם וביקשתם לעלות אל הארץ תיכף ומיד. 'אל תעלו אל הארץ כי האלוקים לא איתכם' הזהרתי אתכם ולשווא. כמה מכם ניסו להילחם ביושבי הארץ ונחלו כשלון חרוץ..

בני אדום, בני מואב, בני עמון - וסוף סוף מלחמה

חלפו 38 שנים. "דרכנו חלפה ליד ארץ אדום, שם יושבים בני עשו. בורא העולם הזהיר אותנו שלא להתגרות בהם. הוא גם הזהיר אותנו שלא להכריז מלחמה על ארץ מואב.

"כשמתו כל בני הדור הבוגר שיצאו ממצרים ציווה עלינו האלוקים להתקדם לכיוון הארץ המובטחת כשהוא אוסר עלינו להכריז מלחמה גם על ארץ עמון.

"לאחר ששלחנו שליחים אל סיחון מלך חשבון והצענו לו לעבור בארצו ואף לרכוש ממנו צידה לדרך ונענינו בשלילה, יצאנו למלחמה וכבשנו את ארצו. כן עשינו גם לארצו של עוג מלך הבשן שיצא להילחם עמנו.

"את ארצותיהם הענקתי לשבט ראובן, שבט גד וחצי שבט המנשה. הם קיבלו זאת בתנאי שהם עצמם יבואו יחד עם אחיהם לכיבוש ארץ כנען ואף יעברו כחלוצים בחזית.

"ליהושע אמרתי: עיניך רואות את כל אשר עשה האלוקים לשני המלכים האלה. כך הוא יעשה לכל המלכים שתפגוש. לא תיראום! כי ה' אלוהיכם הוא הנלחם לכם.."

6 אירועים טראגיים שאירעו בתשעה באב

לאורך ההיסטוריה אירעו בתשעה באב מאורעות טרגדיים במיוחד עבור עם ישראל. יום זה נקבע כיום אבל לאומי, בו מתענים, קוראים את 'מגילת איכה' ואת ה'קינות', פיוטים שמבכים ומשחזרים את המאורעות העצובים שאירעו ביום זה.

חטא המרגלים

הפעם הראשונה בה תשעה באב נכנס לדפי ההיסטוריה היתה זמן קצר לאחר שבני-ישראל יצאו מצרים. לפי בקשתם, משה רבינו שלח שנים-עשר מרגלים לארץ כנען כדי לאתר את הדרך הנוחה ביותר לכבוש את הארץ המובטחת. עשרה מתוך שנים עשר המרגלים (יהושע בן נון וכלב בן יפונה לא הצטרפו למהלך) שבו ובפיהם דיווח מטיל אימה על הענקים היושבים בארץ ועל הערים המבוצרות. "לא נוכל לכבוש את הארץ!" הם קראו. דברי ההסתה של המרגלים הותירו רושם רב: העם התמרד ומיאן לעלות לארץ המובטחת.

כעונש על סירובם לעלות לארץ, גזר בורא העולם כי כל אנשי המלחמה (גברים בין גילאי עשרים ושישים) לא יזכו להיכנס לארץ המובטחת. במשך ארבעים שנה יהיה על עם ישראל לנדוד במדבר עד אשר הם ימותו, ורק לאחר-מכן הם יזכו להיכנס לארץ.

מרד בני-ישראל אירע לבילי תשעה באב.

חורבן בית המקדש הראשון

את בית המקדש הראשון בירושלים התחיל שלמה המלך לבנות בשנה הרביעית למלכותו. הבית היה יצירה ארכיטקטונית מפוארת והיווה מרכז החיים היהודי.

לאחר פטירתו נחלק עם ישראל לשתי מחנות: עשרה שבטים סירבו לקבל את מלכותו של רחבעם בן שלמה, ומינו עליהם את ירבעם בן נבט כמלך ומאוחר יותר את העיר שומרון כבירתם. הם קיבלו את השם "מלכות ישראל". שני שבטים, יהודה ובנימין, קיבלו על עצמם את מלכות בית דוד ובירתם נותרה בירושלים.

כמאה וחמישים שנה לפני חורבן הבית הראשון התקף מלך אשור את ממלכת ישראל וכבש אותה. הוא הגלה את עשרת השבטים לאשור ולמדינות רחוקות. מלכות יהודה שרדה ונותרה על כנה באורח פלא.

אך גם למלכות יהודה לא היה צפוי עתיד מזהיר. ירמיה, נביא שהתייחס למשפחת כוהנים, החל להתנבא (יחד עם נביאים אחרים) על העתיד המר הצפוי כעונש על

השחיתות המוסרית והשלטונית ששררה בארץ. אך העם היושב בציון נזף בו וגייחך לנבואותיו.

בשלב מסוים ציווה עליו האלוקים להעלות על כתב את העונש הצפוי לעם ישראל. הוא העלה זאת במגילה מיוחדת הנקראת מגילת 'איכה'.

כאשר מלכות יהודה כרתה ברית עם מלך מצרים, עורר הדבר את חמת זעמו של נבוכדנצר מלך בבל, האויב המושבע של מלך מצרים. הוא הכריז מלחמה על יהודה, כבש את ירושלים, הגלה עשרות אלפי יהודים לבלל, הדיח את מלכה יכניה ומינה תחתיו את אחיזו, צדקיהו.

למרות אזהרותיו החוזרות ונשנות של ירמיהו למלך החדש, ניסה צדקיהו לכרות ברית נוספת עם מלך מצרים ולמרווד בשלטון נבוכדנצר. בתגובה יצא נבוכדנצר למלחמה על ירושלים במטרה להחרیب אותה כליל. המצור החל בעשרה בטבת, ושלושים חודשים לאחר-מכן, בחודש תמוז, נפרצו חומות ירושלים.

בו' באב החל נבוכדנצר, מפקד חיל בבל, להשחית את העיר. בתשעה באב אחר הצהריים הוא שלח אש בבית המקדש. האש בערה עשרים וארבע שעות, כשהיא הופכת את הבית המפואר בו שירתו היהודים את אלוקיהם לאפר.

עשרות אלפי יהודים נהרגו במהלך כיבוש ירושלים. עשרות אלפים נוספים הובלו לשבי בבבל.

חורבן בית המקדש השני

בשונה מן הבית הראשון שנבנה כשעם ישראל נהנה מעצמאות שלטונית מלאה, בית

המקדש השני נבנה רק לאחר אישור ממלך פרס אשר לשלטונו היו היהודים כפופים באותה שעה. בכל תקופת בית שני, למעט המרד המוצלח של החשמונאים שהביא עצמאות מדינית במשך תקופה קצרה, היו היהודים נתונים למרות מלכות זרה.

ואז פרץ המרד.

באותה שעה היו בני ישראל נתונים תחת השלטון הרומאי. אכזריותם של הרומאים הקשתה עליהם והם קראו למרד, תוך תקווה שיוכלו לשוב ולשלוט בארץ ישראל. הקיסר הרומאי שלח צבא רב לדכא את ההתמרדות כאשר טיטוס, גנרל אכזר במיוחד, הופקד על כיבוש ירושלים. הוא הטיל מצור אכזרי על העיר שגרם ליושבים בה להינמק ברעב ובצמא. בתשעה באב הוא פרץ אל הר הבית ושרף את בית המקדש. במהלך הקרבות לכיבוש ירושלים נהרגו עשרות אלפי יהודים או נשבו כעבדים. ירושלים הייתה לעיי חרבות.

חורבן ביתר

שנים לאחר המרד הלא מוצלח בירושלים, אדם בשם בר כוכבא פתח במרד נוסף הידוע בשם 'מרד ביתר'. רבים האמינו כי בר כוכבא הוא המשיח וכי הוא יושיע את ישראל. אך המרד דוכא ביד אכזרית. בתשעה באב הכוחות הרומאים פרצו אל העיר, והרגו גברים, נשים וילדים. ושוב נכנס תשעה באב להיסטוריה כיום עצוב במיוחד.

החמאים חורשים את הר הבית

שנה לאחר חורבן ביתר, חרשו הרומאים את הר הבית - המקום המקודש ביותר לעם ישראל.

גירוש אנגליה וספרד

בשנת 1290 גורשו יהודי אנגליה מארצם בתשעה באב. מאתיים שנה לאחר-מכן, היה תשעה באב היום בו נכנסה לתוקף גזירת המלך פרננדו ואשתו איזבלה על פיה אסור ליהודי לדרוך על אדמת ספרד. בכך באה לקיצה תקופת 'תור הזהב', תקופה בה יהודי ספרד נהנו מרווחה ושגשוג רוחניים וחומריים. ■

איש שמדובב את אבני ירושלים

לירושלים חייב לעבור כאן.

דיבוב אבנים. כראש מכון מגליים אני מלווה חפירות ארכיאולוגיות ומדובב את האבנים, לאור המקורות. ארכיאולוגיה לבדה היא יבשה, אבל אנחנו נותנים לאבנים לספר את סיפורן דרך התנ"ך וההיסטוריה היהודית.

ממצאים. בכל יום מתגלים בעיר דוד אלפי ממצאים. חותמות של חזקיהו המלך, או של שרים מימי ירמיהו הנביא, מחברים אותנו ישירות לדפי התנ"ך. ממצא שריגש אותי במיוחד הוא קורות ארז מלבנון, מימי שלמה המלך, שרידים מבית המקדש הראשון. חומר אורגני ששרד אלפי שנים. התנ"ך קם לתחייה ממש מול עיניך. חינוך. אנחנו מקיימים סמינריונים וכנסים, אבל עיקר עבודתנו היא יצירת חומרים למערכת החינוך. התלמידים לומדים על דוד המלך, על חזקיהו, ומתחברים לשורשים. הסרטונים שלנו נכללים בתכניות לימודים, גם בבגרויות של תכונים לא-דתיים.

חווייה. התגליות בעיר דוד מחברות אותנו לבית המקדש. כל ממצא שופך עוד קרן אור על התנ"ך ומחזק את האמונה. המקום הזה הופך את התנ"ך להכי קרוב שיש, וההיסטוריה הופכת לחוויה חיה. טלטלה. פעם אחת ביקר כאן תייר לא-דתי, והצעתי לו לגעת באצבעו בנקודה מסוימת בקיר. אמרתי לו 'מרגיש? זה של אבותיך!'. ראיתי אותו אחר-כך מכונס בעצמו, נרגש.

ר' אהרן הורביץ, בן 70, ראש מכון מגליים, הזרוע האקדמית והחינוכית של עיר דוד, שבה הוא מתגורר. יליד ארה"ב, גדל במשפחה דתית, למד באוניברסיטה העברית, וניהל בצעירותו בית ספר לתיירות. בעברו גם לימד גמרא. למעלה משני עשורים משמש מדריך בעיר דוד בירושלים.

ילדות. נולדתי בפלורידה, ועליתי כילד עם משפחתי מווינגסטון לירושלים. אבי, ששימש רב ואף הקים בית מדרש לתורה, נסע בי אהבה עמוקה לתורה ולמקורות. כבר בילדות, כשטיילתי בסמטאות ירושלים, הרגשתי את קדושתה, גם אם לא תמיד הבנתי את משמעותה. ירושלים בעבורי היא הרבה מעבר לעיר מגורים. היא חיבור לשורשים של עם ישראל.

לימודים. למדתי היסטוריה באוניברסיטה העברית, מתוך תשוקה להבין את עברו של עם ישראל. השתתפתי בהקמת ישיבת הגולן. ניהלתי בית ספר לתיירות, שהנפיק רישיונות למורי דרך. לאורך כל הדרך ירושלים והתנ"ך היו חלק בלתי-נפרד ממני.

עיר דוד. בשנת תשס"ד (2004) הצטרפתי לעיר דוד. המקום היה אז חסר יופי ואופי, מוזנח. התחלנו לפתח אותו, כמרכז של התיישבות יהודית ואתר תיירות. היום, עם מיליון מבקרים בשנה, עיר דוד היא האתר המרכזי בירושלים אחרי הכותל המערבי. היא הלב, הגרעין הקדום שבו נולדה העיר בימי דוד המלך. כל מי שבא

לגעת בשורשים. ר' אהרן הורביץ

כעבור שנים ניגש אליי רב ואמר לי: 'שינית את חיי'. חשבתי שהוא מתבלבל, אבל הוא הזכיר לי את המפגש עם האצבע. "כששמת את האצבע שלי על אותה נקודה, כל החיים שלי התהפכו". כעבור זמן קצר הלך ללמוד בישיבת 'אש התורה' וכיום משמש רב בישראל.

מסר. החורבן היה תוצאה של כשלים רוחניים, אישיים ולאומיים. אני מסביר למבקרים שהשריפה היא הסוף, אבל התהליך התחיל גם ברובד האישי. בפרשת קמצא ובר-קמצא, כל אחד מהנוכחים בסעודה יכול היה לעצור את המפולת. וזה גם המסר אלינו כיום: כל אחד ואחת יכולים. כל אחד ואחת חשובים! עיר דוד מראה איך לחזור לשורשים, לקבל אחריות לעתידנו. תשעה באב מזכיר לנו לתקן את הכשלים, לחזור לאחדות, ולהתחבר לקדושה שממנה נפלנו - ובוודאי נזכה לחזות בבניין בית המקדש השלישי במהרה בימינו אמן.

Chabad
JEWISH COMMUNITY

מסע שכולו נשמה

Discount
13% OFF

הצטרפו אלינו לנסיעה קהילתית
לאהל (קבורתו של)
הרבי מליובאוויטש זצוק"ל

לינה בבית מלון
ארוחות בשריות וחלביות
אטובוס תיירים

ימים ראשון ושני ז'-ח' אלול
31 באוגוסט-1 בספטמבר

דמי השתתפות:
360 \$

Chabad
JEWISH COMMUNITY

הנכם מוזמנים
להרצאה עם
אברלי גלעד
**מהפרעה
להשפעה**

מכש חובה
בעולם של בלבוז
והסחות דעת

הרצאה ומפגש פתוח על הקשבה, השמעה,
ועל האפשרות לעצור לרגע ולהביט אחרת על החיים שלנו

יום שלישי, י"ח מנחם-אב | 12 באוגוסט
מרכז חב"ד לדוברי עברית
7770 BATHURS ST

עלות השתתפות:
30\$ שורות רגילות
180\$ שורות ראשונות
(כולל מפגש סעודה לפני ההרצאה)

משרד לדיאספורה וקונטרול אנטיסמיטיזם
MOSAIC UNITED
חב"ד
לישידות

ירידה לצורך עלייה

הרב מרדכי שטרן

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

בשנת תשל"ט (1979), מספר שנים אחרי חתונתנו, הורה לנו הרבי לעבור לירושלים, עיר הולדתו, שבה עדיין התגוררו הוריו. הוא עודד אותי להצטרף לחברת ראיתי החשבון של אבי, וכעבור כמה חודשים גם התחלתי ללמד חסידות בשיבת "תורת אמת", הממוקמת בצמוד לשיכון חב"ד בירושלים. בשנה שלאחר מכן, עברנו לגור בשכונת גבעת שאול.

בשנת תשמ"ה (1985), גילינו שבאזור קיים בית כנסת ישן שמזה כשלוש שנים לא התקיימו בו מניינים, וכעת עומד שומם וסגור על מנעול וברית. אספתי כמה אברכים צעירים מהאזור, ויחד פתחנו מחדש את בית הכנסת. השגנו את המפתחות, ניקינו את המקום, הבאנו ספר תורה והתחלנו לקיים בו תפילות סדירות. בסופו של דבר הפך המקום ל"מרכז שניאור", בית כנסת חב"ד של גבעת שמואל ושל שכונת הר נוף הסמוכה.

כאשר דיווחתי על כל זה לרבי, זכינו לקבל ממנו תשובות מעודדות, שהיו מעין נבואה שהתגשמה: זמן קצר מאוד לאחר שהתחלנו, עברו לשכונה כשלושים משפחות, רובן ככולן ממדינות דוברות אנגלית, שחשו די אבודות בירושלים. שיעורי התורה שקיימנו באנגלית - לצד השיעורים בעברית - היו עבולם בבחינת גלגל הצלה, וכך התרחבה קהילתנו.

בקיץ הבא, ביום חמישי אחר הצהריים בתחילת חודש אב, הגיע לבית הכנסת מתנדב מקרב בני הקהילה עם בנו כדי לסדר את המקום לקראת שבת. להפתעתם הם מצאו את הדלת פתוחה לרווחה, וכשנכנסו פנימה נגלה לעיניהם מחזה מחריד של הרס: ספרי קודש היו זרוקים ופזורים בכל עבר, הפרוכת של ארון הקודש הייתה קרועה, וספר התורה שחולל היה מוטל בביזיון על הרצפה.

מחקירת המשטרה שנערכה בהמשך נודע לנו שצעיר ערבי פרץ למקום, כנראה בחיפוש אחר כסף. הוא לא מצא את מבוקשו בקופות הצדקה, ובתסכולו החליט לזרוק במקום הרס וחורבן. הוא פרץ את ארון הקודש, הוציא את ספר התורה ושיסף אותו באמצעות סכין.

אותו מתנדב התקשר אליי מיד, ואני התקשרתי לרשויות. המשטרה הגיעה תוך זמן קצר, וכך גם ראש העיר, מר טדי קולק, ואחריו גם הרב יצחק קוליצ, רבה הראשי של

ירושלים. הם רצו לראות במו עיניהם את האסון. כולם הזדעזעו ממראה עיניהם.

"אל תדאג בנוגע לספר תורה", אמר לי ראש העיר קולק. "תשיג חדש, ואני אשלם".

אחרי שסיימנו עם המשטרה, הלכתי הביתה, התקשרתי למזכירות הרבי, ודיווחתי על מה שאירע. הרבי היה אז בדרכו לתפילה על ציון חמיו, אדמו"ר הרי"צ, ואת ההודעה הוא קיבל רק אחרי שובו בשעת לילה מאוחרת.

השעה בארץ הייתה חמש בבוקרו של יום שישי, כאשר הטלפון בביתי צלצל, ועל הקו היה אחד המזכירים של הרבי. מסתבר שהרבי טרח וכתב מענה ארוך ומפורט הכולל שורה ארוכה של הוראות, שאותן הקריא לי המזכיר, ואני הזדרזתי לכתובן.

"כמובן, לכל לראש", ציין הרבי בפתח דבריו, שאת הטיפול בספר התורה שחולל יש לעשות בהתאם להלכה ועל פי מנהגי ישראל, ולכן יש להיוועץ ברבני ירושלים, תיבנה ותיכונן, הבקאים בכך. אחר כך המשיך הרבי, "ועוד ועיקר, להשתדל ככל האפשר...", ומנה לא פחות מעשר הוראות הנוגעות לבית הכנסת שלנו:

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1700 עדויות מכלי ראשון, אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

ראשית, ביום שבו תיערך הלוויה לגווילי ספר התורה שחוללו, כנהוג, יש להתחיל בכתיבת ספר תורה חדש - מלבד כתיבתן מחדש של היריעות שניזוקו - בבית הכנסת, "ומה טוב - בסמיכות ממש למקום ארון הקודש".

שנית, לפחות למשך שלושים הימים הקרובים, כיתת ילדי "תינוקות של בית רבן" תגיע במהלך שעות הלימודים ללמוד תורה בבית הכנסת.

ההוראה השלישית: אף שעד אז נערכו בבית הכנסת תפילות בימי חול רק פעמיים בשבוע, ביקש הרבי שמעתה נתחיל להתפלל שם לכל הפחות פעם ביום, עד לאחר חגי תשרי הבאים עלינו לטובה.

הרביעית: לרכוש עבור בית הכנסת ספרי קודש, "על כל פנים, במספר קצת יותר ממספר אלה שחסרו על ידי המאורע".

ההוראות החמישית והשישית היו להוסיף קופות צדקה בבית הכנסת, ובנוסף, לייסד בו קרן "גמילות חסדים" (הלוואות ללא ריבית). "ומה טוב", הוסיף הרבי, "נתנת גמ"ח הראשונה בפועל באותו יום, בבית הכנסת". תחילה סברנו שכוונת הרבי ליום קבורת ספר התורה, שאלה התייחס בתחילת דבריו, אך היה מי שהבין שכוונת הרבי ליום שבו התקבלה תשובתו. מיד תרם מישו סכום ראשוני לטובת הגמ"ח, ומישו אחר לקח הלוואה, וכך כחמש דקות לפני כניסת השבת יכולתי להתקשר למזכירות הרבי ולדווח שגם הוראה זו בוצעה.

השביעית: להשתדל שבמהלך השבת הקרובה, יצטרפו לתפילות בבית הכנסת נציגים מבתי כנסת אחרים בירושלים. בהוראות השמינית והתשיעית, קרא הרבי להוסיף באותה שבת בשיעורי התורה המתקיימים בבית הכנסת, וכן לערוך בעלות המנחה סעודה שלישית שבמהלכה יחזור אחד הנוכחים מאמר חסידות.

ההוראה העשירית והאחרונה הייתה מעניינת במיוחד: "תקוותי, על פי מאמר רז"ל 'יגעת ומצאת', שימצאו אדם העורך ברית מילה בשבת קודש זו, וישכנעוהו לעשותו בבית הכנסת, וישתתף בית הכנסת בהוצאות הסעודה".

הרבי גם הציע לכסות את כל הסכום שיחסר למימון ההוצאות הכרוכות בביצוע הפעולות הללו. אולם, בהמשך אותה שנה, כשביקרתי בניו יורק, הודעתי לו שמשפחתי כיסתה את כל ההוצאות בעצמה, ובתגובה העניק לנו הרבי ברכות לבביות.

את תשובתו חתם הרבי בברכה: "והשם יגדור פרצות כו'. ומתאים לשבת קודש 'חזון' במיוחד: 'תחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים', במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון".

בהתוועדות שנערכה באותה שבת, שבת חזון תשמ"ו (1986), הזכיר הרבי על אודות "המאורע הבלתי רצוי שאירע בבית כנסת", אף שרוב הנוכחים כלל לא שמעו על כך, ולא ידעו במה מדובר. הוא הוסיף והדגיש ש"עוד לפני כניסת השבת כבר נעשו כמה וכמה פעולות, בכל שלושת הקווים של תורה, תפילה וגמילות חסדים, לתיקון הדבר".

הרב הראשי הספרדי דאז, הרב מרדכי אליהו, שהתגורר מרחק כעשר דקות מבית הכנסת, הצטרף אלינו לתפילת קבלת שבת, וכן למחרת בשחרית, אז גם נשא דרשה ארוכה. גם אנשים נוספים הגיעו מכל רחבי הארץ והצטרפו לתפילות בבית הכנסת. בלוויה שנערכה ביום שלישי שלאחר מכן, ז' במנחם אב, השתתפו למעלה מעשרת אלפים איש, ביניהם שני הרבנים הראשיים לישראל - הרב אברהם שפירא והרב מרדכי אליהו, הרבנים הראשיים לירושלים - הרב יצחק קוליץ והרב שלום משאש, וכן רבי פנחס מנחם אלתר, לימים האדמו"ר מגור, לצד חברי כנסת ואישי ציבור שונים. אחרי שהכול הסתיים, שלחתי דו"ח לרבי, וכעבור כמחצית השעה קיבלתי שיחת טלפון. "הרבי קיבל את הדו"ח ששלחת", אמר לי המזכיר, "וכעת הוא מבקש שתהיה עלייה בבית הכנסת - הן ברוחניות, הן בגשמיות".

"עלייה ברוחניות" - אני מבין; אבל מה הכוונה 'עלייה בגשמיות'?, שאלתי.

הוא בדק, והרבי הבהיר שכוונתו לשיפוץ שאולי נדרש לבצע בבית הכנסת. בעקבות כך, הצלחנו לבנות עזרת נשים חדשה, באמצעות סתירת אחד מקירות בית הכנסת. התחלנו לקיים שיעורי תורה בכל ערב לאורך כל השבוע, וכן תוכנית לימוד באנגלית למבוגרים. בית הכנסת הפך למרכז של לימוד תורה עבור כל הירושלמים: לא רק עבור חסידי חב"ד, אלא גם עבור בני חסידות אחרות, כמו גם עבור מי שאינם חסידים, דתיים ושאינם כאחד.

הנקודה שביקש הרבי להדגיש הייתה שאחרי החורבן שחווינו, עלינו לעשות מיד פעולות של בנייה והתפתחות: שהירידה תשמש כמנוף לצורך עלייה, כפתגם השגור בחסידות. ואכן, לאורך השנים קהילתנו צמחה במידה רבה מאוד, והיא ממשיכה להתפתח גם היום.

הרב מרדכי שטרן, לשעבר מורה ורב קהילה בירושלים, מתגורר כיום בקראון הייטס. בחודשי הקיץ הוא משמש כרבה של קהילת "בית מנחם" בטנרסוויל, ניו יורק. הוא רואיין בחודש סיון תשפ"א (2021).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתי ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ח (1978) — חניכים משישה מחנות קיץ של חב"ד ברחבי ניו יורק הגיעו ל-770 תפילת מנחה במחיצת הרבי. לאחר התפילה נשא הרבי שיחה מיוחדת לילדים בשפה המותאמת לגילם, ובה עודדם להוסיף בלימוד תורה ובקיום המצוות "בחמימות, בחיות ובשמחה", תוך הדגשה שעל ידי זה בכוחם למהר את סיום הגלות ולהחיש את בואם של ימי הנחמה. לסיום חילק הרבי למדריכים חבילות של מטבעות והורה להם להעניק לכל חניך שני מטבעות - אחד כדי לתרום לצדקה, והשני לעשות בו כטוב בעיניהם.¹

"א במנחם אב"

ב"ה, גיליון מס' 251
ז' מנחם אב ה'תשפ"ה

פרשה

הרב שניאור אשכנזי

דברים

"אעברה בארץ בדרך בדרך אלך לא אסור ימין ושמאל"
(דברים ב/כז)

ביקורת לא חייבת להיתקל בקיר

ארבעים שנה משה רבינו שתק והכיל את הכעס בלב. זה סוד העברת הביקורת הבונה

משפט חכם אומר: "הבסיס הנכון לנישואים הוא אי הסכמה תמידית...". חיים משותפים הם ההבנה שאנחנו שונים איש מרעהו ורואים את המציאות בדרך נפרדת. לכן, אחד האתגרים המרכזיים במערכות יחסים הוא העברת ביקורת שתיכנס ללב. להאיר את תשומת ליבו של הזולת למה שחשוב בעיניי - בלי להיתקל בקיר של התנגדות.

משה רבינו מעביר שיעור רב עוצמה בהעברת ביקורת בונה. חומש דברים מתחיל עם תוכחה קשה לבני העם. משה מונה את המקומות שבהם חטאו במשך ארבעים השנים שחלפו ומגלה כי לא שכח דבר. הכול עוד כואב ופוצע את הלב כאילו התרחש היום.

"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן: במדבר, בערבה, מול סוף, בין פארן ובין תופל, ולבן וחצרות ודי זהב". רש"י מרחיב: "מנה כל המקומות שהכעיסו לפני המקום... 'במדבר' - שהכעיסוהו במדבר ואמרו 'מי ייתן מותנו במדבר', 'בערבה' - שחטאו בבעל פעור בערבות מואב... 'ודי זהב' - הוכיחם על העגל שעשו בשביל רוב זהב שהיה להם".

משה מכיל את הכעס

היכן היה משה ארבעים שנה? למה שתק בזמן אמת והכיל את הכעס בפנים? וכי עכשיו הזמן המתאים לתת ביקורת, רגע לפני שנפרדים? בני אדם נוהגים להיפרד בצורה טובה כדי להשאיר זיכרונות נעימים לדורות הבאים. מדוע משה נוהג ההפך?

רש"י משיב דברים מפעמים (א/ד): "אמר משה: אם אני מוכיחם קודם שייכנסו לקצה הארץ, יאמרו מה לזה עלינו? מה היטיב לנו? אינו בא אלא לקנתר ולמצוא עליה, שאין בו כוח להכניסנו לארץ. לפיכך המתין עד שהפיל סיחון ועוג לפנייהם והורישם את ארצם ואחר כך הוכיחם".

משה שותק ארבעים שנה, כי לא יצר את התשתית המתאימה להעברת הביקורת. תוכחה נותנים מאהבה. ביקורת אפשר להעביר רק לאחר ששכנענו כי אנו מדברים מתוך רצון להתקרב ולא מתוך האשמה. אבל הם לא שם; כל בני הדור ההוא חטאו בחטא העגל ונועדו למות במדבר. סופם נראה באופן וליבם שבור. לכן הם לא פנויים לקבל ביקורת. כל תוכחה שיצליף בהם, תתפרש כחוסר אמפתיה למצב המורכב שמועדו בו.

משה מכיל את הכעס בליבו עשרות שנים, עד שהוא משלים

את המשימה ומביא את הדור החדש אל סף הארץ המובטחת. כעת, כאשר הגאולה ניבטת ממול והם צופים בעיני רוחם את הנחלה שמחכה בארץ ישראל - עכשיו הוא יכול לפרוק את אשר על ליבו. בבחינת "אם עשית לי טוב - תגיד מה שאתה רוצה..."

לרפד את הביקורת

זה הסוד. ההתנגדות הפנימית שלנו לביקורת אינה נובעת מהדברים עצמם. אחרי הכול, אנו מכירים את החסרונות שלנו היטב ומייחלים לפתור אותם. ביקורת נתקלת בקיר, בגלל המנגינה הפנימית שמלווה אותה. כשאדם מוכיח את רעהו, נשמעת בין הדברים האמירה - "אתה אכזבה, כישלון ותקווה שלא התממשה". חוש ההישרדות הג'ונגלי מתעורר ואנו מתקוממים להתקיף בחזרה.

לכן קריטי לרפד את הביקורת בהכנה מתאימה. עלינו להבהיר שאנחנו מדברים מאהבה ולא משנאה. מטרת השיחה היא להתקרב ולא כדי לפגוע חלילה.

ביקורת צריכה, אפוא, זמן מתאים. טרם ניגש לשיחה קשה, עלינו להקדים מאמצים של קירוב ודאגה לזולת. רק מתוך חום וקרבה אפשר להעביר מסר קשה לעיכול.

הדברים חשובים שבעתיים בחינוך צעירים בגיל ההתבגרות. הורים חייבים להיות חלק קבוע מחיי ילדיהם, ורק מי שהוא חבר יום-יום יכול להיות מנחך בזמנים שדורשים תוכחה. ילד שמתבגר לבדו ונאבק את החיים בכוחות עצמו, אינו מסוגל לקבל את תוכחת הוריו. הוא שואל, "איפה הייתם עד היום?...". דווקא בזמנים שילד מתמודד ומחפש את דרכו בחיים, עלינו להיות עבורו כפליים: מגבים מהצד, תומכים בשקט, מתפללים בלחש, ומקימים חברות של אמת שלא תימוט לעולם.

תשובה:

- השם 'שריון' מלשון סירחון, שכן ההר היה מלא בעצי פרי וכאשר הפירות נפלו ונרקבו - העלו ריח סירחון (מנחת שי).
- 'שניר' הוא שלג בשפה הכנענית, שכן השלג מצוי על ההר ברוב ימות השנה (רש"י).

"צידנים יקראו לחרמון שרין והאמרי יקראו לו שניר". (דברים ג/ט)
מדוע כינו העמים את הר החרמון בשמות 'שריון' ו'שניר'?

שאלה אחת בשבת

מזכי הרבים קדימה!

הפיצו את העלון סביבכם ותזכו בכל הטוב שיצמח מהקריאה בו

צמאה נפשי

עיונים בפרשה מעובדים משיחות הרבי מליובאוויטש

הלכה ◀ הרב מנחם ובהב

האם מותר ללכת ולחזור באמצע הסעודה?

אדם שהתחיל לאכול במקום אחד ונדרש לצאת מן החדר לכמה דקות - האם מותר לו לעשות זאת לפני שיברך?

משמעות ההפסקה

ההלכה מתייחסת לעזיבת מקום הסעודה כ'הפסקה' בסעודה, אף שהאכילה נמשכת לאחר מכן. הסיבה לכך היא, שכאשר אדם מתיישב לאכול, כוונתו בדרך כלל לסיים את סעודתו באותו מקום. לכן, כאשר הוא עוקר ממקומו - הדבר נחשב כעין סיום הסעודה, וחידוש האכילה לאחר מכן עשוי להיחשב כתחילתה של סעודה חדשה, המצריכה ברכה מחדש.

על כן, אין לצאת מן המקום שבו התחיל לאכול (כגון מהחדר או מהבית) במהלך הסעודה, אלא אם כן יש בכך צורך ממשי.

סוג המאכלים

עם זאת, יש הבדל משמעותי בין סוגי המאכלים: פירות, ממתקים, שתייה וכדומה - אין חובה לברך עליהם ברכה אחרונה דווקא במקום האכילה, ולכן דווקא בהם יציאה ממקום האכילה עשויה להוות הפסק. אולם אם מראש התכוון להמשיך את האכילה במקום אחר - יש מקילים. פת ומזונות - חייבים בברכה אחרונה במקום האכילה, ולכן כל עוד חוזר למקומו - אינו נחשב כמפסיק. אך גם בזה, לכתחילה אין לעקור ממקומו עד סיום הסעודה, אלא אם כן כיוון לכך מראש. ואם לא כיוון - יאכל מעט במקום השני ויברך שם.

מקורות: פסחים קא, ב; שו"ע או"ח סי' קעח; שו"ע אדה"ז שם; סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פ"ט הי"א ואילך.

הצד השני של העונש

לקחת את סיכון הכעס שלך - ובלבד לא לראות את חייך מתבזבזים על פזיזות ילדותית.

הרבה יותר נעים להיות הורה נחמד שלא מעניש אלא רק מחלק סוכריות. זה בדיוק ההבדל בין אימא לדודה: הדודה רק מחלקת סוכריות, אבל זה לא שהיא אוהבת יותר את הילד, אלא ההפך: היא אינה אוהבת מספיק כדי להיות מוכנה לשאת את הכעס שלו. רק הורים שמוסרים נפשם על הצמיחה הבריאה של הילד, מוכנים להדחיק את הקושי של עצמם ולספוג את הכעס של הילד.

כרובים קרובים

המסר הכפול של החורבן, הוצג ברגע השבר הנורא עצמו: מעל ארון הברית עמדו זוג כרובי זהב, פורשי כנפיים, ופניהן בצורת זכר ונקבה. כשהיו ישראל עושים רצונו של מקום - היו הכרובים מעורים זה בזה, וכשישראל אין עושים רצונו של מקום - היו הכרובים מפנים את הגב זה לזה.

מספרת הגמרא כי כאשר פרצו האויבים לחדר קודש הקודשים, ראו מחזה שזעזע והפליא אותם: "כרובים מעורים זה בזה". איך היו הכרובים חבוקים ברגע הגירושין של החורבן? אלא עונש החורבן נושא משמעות כפולה: במקביל לכאב הצורב בכשר, הקב"ה מתחנן: הביטו בכרובים והבינו לעומק את משמעות העונש. אל תברחו, אל תיפלו בייאוש, היו מסוגלים להביט לעומק הסתר הפנים.

לעתיד לבוא יגלה הקב"ה את הפנים האמיתיות של העונש - את עומק האהבה שעמד בבסיסו ואז יהפכו הימים הללו לששון ולשמחה בקרוב ממש.

(לקוטי שיחות טו/415)

הרמב"ם כותב בסוף הלכות תענית שלעתיד לבוא הצומות יתבטלו (מלבד צום תענית אסתר ויום הכיפורים), בהתבסס על דברי הנביא זכריה, שאומר שלא רק שהצומות יתבטלו אלא יהפכו לימי חג.

נשאלת השאלה, מה יהיה שמח בהם? וכי קרה בהם דבר טוב שמצריך חגיגה? אפשר להבין שהצומות יתבטלו, אבל מה יהפוך להיות משמח?

ה'מצודת דוד' משיב כי טבעו של אדם להתרגש כשהוא חווה חוויה מתקנת. האדם הוא יצור נוסטלגי שחוזר לאחור ומשווה את מצבו כעת עם מה שהיה, וכאשר חווים הצלחה ביום שסימל תמיד כישלון ומזל רע - ההצלחה של עכשיו גדולה וכפולה.

אולם לפי זה המהפך יתרחש במוח האדם. החוויה הסובייקטיבית שלו תתהפך לשמחה. אבל הצום עצמו, הסיבות שגרמו את צער וכאב החורבן לא יתהפכו לשמחות. והנביא אמר: "צום ה'רביעי' וצום החמישי... ה'ה' ל'בית' יהודה לששון ולשמחה ולמ'עדים טובים". היינו שכאב החורבן עצמו יהפוך להיות שמח.

זה לטובתך

ההסבר נוגע ביסוד השבר והכאב. לעתיד לבוא יגלה הקב"ה איך מהצד שלו כל הייסורים והכאב היו לטובתנו, עוררו את עצם נשמתנו והפעילו את כל עוצמת מעשינו עד שהגענו עד הלום, לשמחת הגאולה השלמה.

עונש הוא מושג מורכב. עבור ילד העונש הוא עלבון צורב. הילד כאוב ומושפל, משוכנע שאבא בגד בו. אבל האמת הפוכה: העונש מבטא את עומק האכפתיות של האבא לילדו, והוא אומר: לעולם לא אוותר עליך. אני מוכן

סיפור ◀ הרב שניאור אשכנזי

רבי נאנח

זלמן אהרון ושלום בער, היו שני בניו של האדמו"ר הרביעי לבית חב"ד, המהר"ש. זלמן אהרון היה ילד בן עשר ושלום בער בן תשע. הם חיפשו משחק יפה למלא את הזמן ועלה בדעתם משחק תוצרת בית: 'רבי וחסיד'.

האח הגדול, זלמן, נכנס לחדרו של הרבי. חבש את המגבעת של הרבי, את המעיל המכובד שלו, התיישב בכיסא הגדול עם המשענת המרופדת והחל להתנדנד על יד הספר שהיה מונח על השולחן.

הצעיר, שלום בער, הקיש בעדינות על הדלת וביקש להיכנס אל ה'רבי' לפגישת 'יחידות'. הוא פרק את אשר על ליבו. 'רבי, בשבת האחרונה עשיתי מעשה מסוים, שלא נותן לי מנוח.

שרבי אמיתי נאנח לפני שהוא מציע תיקון...". רבי אמיתי מביע אמפתיה לפני שהוא מעניק ביקורת - וזה סוד הביקורת הבונה.

קילפתי גרעינים בשבת, מתוך ידיעה כי הסבא - האדמו"ר הזקן - מתיר זאת בשולחן ערוך שלו. לא ידעתי כי סבא חזר בו ב'פסקי הסיידור' ואסר זאת. מצפוני אינו מניח לי שעברתי על דברי הסבא בסיידור. כיצד אוכל לתקן את החטא?". ה'רבי' נהיה רציני: "עשית מעשה חמור ועליך לשנן היטב הלכות שבת בשולחן ערוך ובסיידור, כדי שהעוון לא יישנה שוב". ה'חסיד' הניע ראשו בעדינות לאות תודה ויצא החוצה.

לאחר כמה ימים שאלה האימא הדגולה, הרבנית רבקה, את שלום בער הצעיר, האם ביצע את התיקון שקיבל מאחיו. "לא", השיב. - "אבל הוא היה הרבי במשחק שלכם וכיצד אינך מצייט?". "אמא", הוא אמר, "אחי אינו רבי אמיתי, משום

להטרפות למזכי הרבים בהפצת העלון: parasha.org.il

לפניות, שאלות, הצעות, והקדשת מדורים בעלון: chabad@chabadisrael.co.il

למינוי דיגיטלי: chabadisrael.co.il

יוצא לאור על ידי המרכז לעזרי שירותים © כל הזכויות שמורות עורך: לוי שייקביץ מערכת: אלי קניג, מנחם שייקביץ נא לשמור על קדושת הגיליון

צעירי אגודת חב"ד כל הזכר לל אחר יו"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

יירוטים בתשעה באב

העיירה ליוזנה לבשה חג - עד כמה ששייך להחיל את המילה 'חג' על הימים הסמוכים לתשעה באב. ובכל זאת, אורח רם מעלה לא מזדמן לכאן בכל יום. רבי שלמה מקרלין, הצדיק הקדוש מתלמידי המגיד ממזריץ', בא לבקר את רעהו, רבי שניאור זלמן בעל התניא, תושב העיירה.

בין רבי שניאור זלמן ורבי שלמה שררה הערכה עצומה, על אף שהיו חלוקים ביניהם בכמה וכמה דרכים וסוגיות בעבודת השם. מחלוקת זו לשם שמיים הייתה, ולא פגמה כמובן באהבתם הגדולה האחד לרעהו.

בליל תשעה באב התאספו כולם בבית הכנסת החשוך. תאורת הנפט הקבועה לא הודלקה, רק נרות קטנים הוחזקו בידי האנשים. ארון הקודש שפרכתו הוסטה נראה מתאבל גם הוא. הכל נושאים את עיניהם אל שני הצדיקים היושבים ב'מזרח' ומתעמקים בקינות, עובדים את השם בשקט ובדממה, בדרכם הפנימית.

השקיעה בדכדוך

אווירת תשעה באב הייתה מאוד נוכחת, ואט אט החלו אנשים לשקוע בדכדוך. כל אחד נזכר בצרותיו הפרטיות, זה בביתו הריק והאחר על הוריו שהלכו לעולם אחר. דמעה כאן, אנחה שם. ופתאום, פרייסקר ירוק ועגול התעופף בתוך בית הכנסת ופגע בזקנו של פלוני. הלה הרים את הראש וקלט את החסיד שהשליך לעברו את הפרי הקטן.

חיוך קטן בצבץ בזווית הפה, והוא חוזר אל ספר הקינות. והנה, פרי נוסף הוטס במסלול בליסטי לעבר אוזנו של אלמוני, ואחר מצא את ידו של פלמוני. האווירה נעשתה קלה יותר. שני הצדיקים במזרח היו עסוקים באבלם הפנימי ולא שמו לב למטחים שהתעופפו בחלל בית המדרש. עד שפרי סורר מצא - בטעות כמובן - את מקומו בתוך זקנו של רבי שלמה. רבי שלמה הרים את עיניו הקדושות וקלט את דמותו השובבה של רבי שמואל מונקס, העסוק ב'להרוס' את אוירת הנכאים בבית הכנסת. רבי שלמה לחש אל אוזנו של בעל התניא: "איזו התנהגות... בגלל אברכים כאלו חרב בית המקדש!".

למוחרת, אחרי התפילה ואמירת הקינות, הלכו שני הצדיקים יחדיו. תוך כדי הילוכם ושיחתם בקודש נכנסו מעט אל עצי היער שגובל בעיירה. עוד הם מהלכים בשבילי היער ולפתע הם שומעים קול בכי מזעזע את הלב.

הלכו בעקבות הקולות המתחזקים, שהפכו ליבבות של יהודי המקונן על חורבן בית המקדש. היה זה בכי אמיתי, פנימי ונוגע ללב. לא היה צריך להתאמץ כדי לראות שהמקונן - שישב על גדם עץ בגבו אליהם - באמת מתגעגע לגילוי השכינה. כאבו מיוסד על תורת החסידות שלמד מרבו, על ירושלים העליונה, יראת השמיים שבנפשו, והעדרה עקב חטאינו, שאינם מאפשרים ליראת השמיים לשכון בנו באופן תמידי.

שקיעה או הנהגה?

רבי שלמה נעצר, הביט על האברך, ואמר לרבי שניאור זלמן: "זהו אברך יוצא דופן, עובד השם אמיתי. בשל אברכים כמוהו יבנה בית המקדש!". ובעל התניא רק אמר: "שים לב רבי שלמה, זה האברך מאתמול בלילה... אותו רבי שמואל מונקס!".

העצבות והדיכאון אסורות הן בתורת החסידות בתכלית האיסור. לרבו של רבי שלמה מקרלין - רבי אהרן הגדול מקרלין - מיוחסת האמרה: "עצבות איננה עבירה - אך היא השער לכל העבירות". גם יום כתשעה באב איננו היתר לשקוע בעצבות, חלילה. העצבות גוררת את האדם לחוסר אונים ובסופו של דבר לנפילה בחטא חס ושלום. ורבי שמואל מונקס עמד על המשמר לבל יתדרדר יהודי לעבר העצבות בחסות יום תשעה באב.

אין בכך כל סתירה למושג האמיתי של "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בבניינה". האבלות על ירושלים איננה נוסטלגיה ולא שקיעה בסיפורי שואה וגירוש. האבלות על ירושלים - לפי בעל התניא - עוסקת במהות: בהעדר ההתגלות האלוהית בעולם, ב'העלם והסתור' על גילוי השכינה.

זה כאב שנובע מתחושת אחריות שמניעה לפעולה, לעשייה להחשת הגאולה. להחלת רוח הגאולה בחיים הפרטיים, במאמץ לגרש את הגלות מהמרחב הפרטי, והתגייסות נחושה למאמץ הבאת הגאולה לכלל ישראל באמצעות הוספה בפעולות של קדושה והפצת יהדות.

רבי יעקב יצחק הורוביץ

כינוי: החוזה מלובלין

תאריך פטירה: ט' מנחם אב

קומיקס, ויקיפדיה

אחד מגדולי מנהיגי עולם החסידות בראשיתו היה 'החוזה מלובלין'. הוא למד אצל רבי שמואל שמעלקא הורוויץ מניקלשבורג ואצל ה'מגיד ממזריטש', מנהיג החסידות בדור השני. יחד עימו למדו אצל המגיד גדולי עולם החסידות וביניהם אדמו"ר הזקן בעל התניא.

לאחר פטירתו של המגיד נעשה לתלמידו של רבי אלימלך מליז'ענסק. בהמשך פתח את חצרו בלנצוט ולובלין, שם התפרסם כ'רבי מלובלין', ובכינויו הידוע 'החוזה מלובלין'.

כינוי זה התקבל בזכות כוח ראייתו למרחוק, עשיית הנסים שלו ורוח הקודש שלו.

כוח השפעתו חרג מגבולות לובלין והוא נהיה למנהיג החסידי בכל פולין וגליציה. תלמידיו ותלמידי תלמידיו הקימו את השושלות החסידיות הגדולות במדינות אלו. מהם יצאו שושלות חסידיות רבות הקיימות עד היום.

משאת הנפש שלו הייתה הבאת הגאולה השלמה. לשם כך הוא נאבק ברוחניות עם כוחות ה'סטרא אחרא'. ביום שמחת תורה המאבק הגיע לשיא, והוא נפצע לאחר שנפל מגובה.

כמה חודשים היה משותק עד שביום תשעה באב, במהלך הצום על החורבן והזמן המסוגל לגאולה, הלך לבית עולמו, משאיר את תלמידיו כואבים.

נקבר בבית העלמין היהודי בלובלין.

מארגן את החופשה

"אתה שומע, שמעון? השנה לא נוכל לארגן את הנופש המשפחתי שלנו כמו בכל שנה, בראש חודש אלול יש בר מצווה לצביקי, ואני מסיים מילואים שבועיים קודם".

"במזל טוב!", שמח שמעון עם אחיו יוסי, "שמחה משפחתית, הכי כיף. אם אתם צריכים עזרה, תגיד גם למיכל, אנחנו כאן".

"אז זהו, מירי", סיים שמעון, מערים את הצלחות של שניהם תוך כדי ניגוב השולחן הקטן, "לא יודע אם נצא השנה לחופשה. יוסי ומיכלי עושים את זה כל שנה הכי טוב".

- "מה שנכון נכון. הם אלופים, תמיד הנופש איתם מאורגן לפרטי פרטים... אממ... אולי השנה ניקח את זה אנחנו?".

"מירי!" צחק, "איך אנחנו?" כבר השתנק, מביט סביבו, "בקושי ארוחת ערב אנחנו מארגנים, אז כזו יציאה גדולה? אבל רגע", התרצן באחת, "בעצם למה לא?". הרעיון התחיל לקרוץ לו, "תקשיבו! זה רעיון גדול. נעשה את זה!".

"אוקיי, נביא מחברת מסודרת, נפרק את כל המטלות, נארגן בטבלה, וכל משפחה תבחר על מה היא לוקחת אחריות", היא מסבירה לו.

"מירי", הוא אומר לה, "אם עושים משהו, אז עד הסוף. בואי, כמו יוסי ומיכלי, נארגן את זה הכי טוב".

מירי מתאפקת שלא לחייך. המעבר הקיצוני. היא מזהה את הברק בעיניים של שמעון, יודעת עד כמה הוא נבוך מול שני האחים הגדולים שלו, המצליחנים. אולי הפעם שמעון רוצה להוכיח, להרשים. לא נעים לה עם זה. היא באה מבית פשוט, שדוגל בזה שקודם תהיה מי שאתה ואחר כך אולי מה שהאחרים רוצים.

היא בכל זאת פותחת את המחברת, רושמת, מקריאה בקול. "איתור וילה, תשלום מקדמה, ארגון תוכנית, קניית בשרים, ירקות, תורנות שמירה בבריכה, תיאום יום ואישורי הגעה מול האחים".

עיניו של שמעון מהורהרות. היא יודעת שלה אסור להתערב כאן. גם ככה הנושא הזה נפיץ אצלו ומביך אותו כאחד. הבית שלהם מבוך בקטנים, שמעון בלמידה בלקיחת אחריות. אסור לה להעמיס יותר מזה.

"שמעון, הנה, אני אכין טבלת תורנות שמירה בבריכה", היא מסמנת וי. קמה ברוגע לטאטא את רצפת המטבח, מבינה שעשתה את הכי טוב בשביל שניהם.

קל לנו לזהות עיוותים אצל השני. הם לא שלנו. אבל לא נכון לנו להימתח בגללם. אפשר לסייע בלהניע קדימה, ברעיונות, או אפילו בפעולה קטנה.

גם בשם "אליהו התשבי" (מלכים א' ז/א. ועוד), והוא עתיד להתגלות ולהוציא אותנו מן הסבך בהבהרת הסוגיות הקשות.

חשוב לחדד ולהדגיש, כי תפקידו העתידי של אליהו כפותר ספקות בהלכה אינו זהה לפן הידוע שלו כמי שבא "לבשר בשורות טובות ישועות ונחמות". את הבשורות יביא אליהו בכוח סגולתו השמימית והעל-טבעית כפועל ישועות, ניסים ונפלאות; וזה שהוא עתיד להאיר את עינינו בלימוד התורה הוא פן נוסף באישיותו, הנובע מחוכמתו הגדולה בידיעת התורה.

כי אליהו הוא לא רק "אדם הדומה למלאך" אלא גם אחד מגדולי החכמים שקמו לישראל. אליהו למד תורה מפיו של אֶחָיו השילוני, שהאריך ימים מאוד וזכה לשמוע דברי תורה מפי משה רבינו בעצמו! אין פלא שאלהיו נחשב לא רק ל'נביא' גדול, אלא גם לגדול בתורה בעל יכולת מיוחדת בהכרעה הלכתית (ראה שו"ת 'חתם סופר' ח"ו ס' צח).

'הואיל' אותיות 'אליהו'

בספר דברים משה רבינו מוסר לבני ישראל דברי מוסר וחיוזוק, יחד עם הדרכה מעשית לקיום מצוות רבות. וכך נפתח הספר: **"וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂרֵי עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ... הוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר".**

המשמעות הפשוטה של המילה **"הוֹאִיל"** היא **"התחיל"** (כך בתרגום אונקלוס וברש"י); אך חכמי הסוד מגלים בה גם צופן מיוחד: **"הוֹאִיל"** אותיות **"אליהו"**.

ב'אגרת הטיול' (לאחי המהר"ל - בסוף חלק הדרוש) נכתב: **"אמר משה: מי שיש בשמו אותיות 'הואיל', דהיינו 'אליהו', הוא יבאר לכם כל הספקות בתורה".** הווי אומר, כשמושה בא לבאר את התורה - **"הוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ הַתּוֹרָה"** - הוא מסמן את שמו של אליהו, שעתיד להשלים את ביאור התורה באחרית הימים.

ואכן, כל ילד שלומד משניות יודע שיש מקרים שבהם לא הגיעו חכמי המשנה למסקנה אלא קבעו להמתין **"עד שיבוא אליהו"** (כך לדוגמה במסכת בבא מציעא א/ח). גם המילה הארמית **"תיקון"**, הבאה לעיתים כסיכום לסוגיה עמומה שלא באה לידי הכרעה, צופנת את הנוטריקון **"ת'שבי יתרץ ק'ושיות ו'איבעיות"** - כשהכוונה היא לאליהו הנביא, המכונה

הרב אליהו שוויכה

אור סטיינר, ויקיפדיה

בזמן בית המקדש היה בכותל הזה שער אחד בלבד, שער שושן, שלידו היה תבליט של העיר שושן כהוקרה לכורש מלך פרס על מתן הרשות לבניית הבית.

כיום, אין בכותל המזרחי אף שער מלבד שער הרחמים, שהוא סתום באבנים. מתחת לשער הרחמים יש שרידי שער מתקופת בית המקדש, וככל הנראה זה שער שושן.

מבעד לשער זה נשלח השעיר לעזאזל ביום הכיפורים והוצאה הפרה האדומה להכנתה בהר המשחה.

מסורת יהודית עתיקה מספרת שמשער זה יצאו היהודים לגלות ומשער זה תתרחש הגאולה במהרה בימינו.

מקום בארץ

הכותל המזרחי

הכותל המערבי, אחד מכותלי הר הבית, הוא המפורסם והקדוש מתוך ארבעת כותליו. עליו נאמר **"שכינה לא זזה מהכותל המערבי"**, וזה עקב מיקומו הסמוך לקודש הקודשים.

אבל לא רק הכותל המערבי שרד מבין ארבעת הכתלים, שהיו קירות תמך שהקיפו את הר הבית מכל עבריו. גם הכותל הדרומי והכותל המזרחי קיימים עד לימינו אלה. בעוד שהכותל הדרומי נבנה בידי המלך הורדוס, הכותל המזרחי קדום יותר, ונבנה בידי מלכי החשמונאים. זיהוי זה חשוב, משום שדרכו ניתן לוודא מה הקטע המקורי של הר הבית ומה נוסף על ידי הורדוס. ניתן להבחין עד היכן מגיעה החומה הישנה יותר, מתקופת החשמונאים, ומהיכן מתחילה חומת הורדוס. בין החומות יש קו תפר ברור. אורך הכותל כולו - כולל הבנייה הרודיאנית - הוא כ-465 מטרים.

חומה זו נמוכה יותר משאר חומות הר הבית, וההנמכה נועדה לאפשר תצפית מהר הזיתים אל בית המקדש בעת עשיית הפרה האדומה, כפי הנדרש.

ירושלים

במהלך ההיסטוריה העיר הקדושה כונתה במאות שמות, תארים וכינויי חיבה, שניתנו לה על ידי האבות הקדושים, הנביאים והשופטים, התנאים והאמוראים, המשוררים והפייטנים.

70 שמות. המדרש מציין במספר מקומות כי "שבעים שמות לירושלים", אך אינו מפרטם. למעשה, מספר השמות והכינויים לירושלים בתנ"ך ובחז"ל עולה בהרבה מהמספר שבעים.

3 פעמים ביום.

העיר ירושלים מוזכרת בכל תפילה, לפחות 3 פעמים ביום.

בתנ"ך. בתורה השם 'ירושלים' לא מופיע במפורש אלא ברמז. בנביאים ובכתובים מופיעה 'ירושלים' 5 פעמים, ו'ירושלם' 662 פעמים. בסך הכול: 667.

יראה-שלם = ירושלים. ירושלים היא הלחם של המילים 'יראה' ו'שלם'. אברהם קרא לה 'יראה', ושם, בנו של נח, קרא לה 'שלם'. הקב"ה איחד את שני השמות ל'ירושלים' (מדרש).

150 ציון. הכינוי השני בתדירותו בתנ"ך, ומוזכר 150 פעמים. השם הוטמע גם בנוסח התפילה, בשירה ובתחינות. במקור, 'ציון' היה שמה של מצודה יבוסית שנכבשה בידי דוד המלך.

יבוס. יבוסים היה שבט כנעני שישב בעיקר בירושלים ובסביבתה, שנקראה אז 'יבוס'. דוד המלך רכש מארזונה היבוסים בכסף מלא את הגורן עליו נבנה המקדש.

יפה נוף. נאמר בתהלים: "יפה נוף משוש כל הארץ". הזוהר אומר על כך: "זה ירושלים, שהוא מתוק לנפש ומרפא לעצם". השם מוזכר גם בשירי רבי יהודה הלוי.

עיר אלוקים. בתהלים נכתב: "נכבדות מדובר בך עיר האלוקים".

כי אתה ה' באש הצתה, ובאש אתה עתיד לבנותה

ברוך אתה ה' מנחם ציון ובונה ירושלים.

(מתוך תפילת נחם הנאמרת בתשעה באב)

סיפורי שליחות

מנדי שייקביץ

ההבטחה

מספר הרב יצחק דרייזין, שליח חב"ד באוניברסיטת ברקלי בקליפורניה:

זה קרה ביום שישי בשעה אחת-עשרה בבוקר. ישבתי בבית חב"ד וקיבלתי שיחת טלפון מיהודי ששם משפחתו פרידמן. "בתי לומדת באוניברסיטה, והיא עומדת להתחתן עם צעיר נוצרי ולהתנצר! בבקשה, אני מתחנן שתפגוש אותה ותדבר איתה קודם".

שיערתי שהמקום בו היא גרה קרוב, וקיוויתי להספיק לחזור לפני שבת. באותם ימים לא היו טלפונים ניידים או מכשירי ניווט. הדרך התארכה. איתרתי טלפון ציבורי והודעתי לאשתי שייתכן ולא אספיק להגיע לשבת.

כמחצית השעה לפני כניסת השבת, מצאתי תחנת דלק ובה חנות קטנה וקניתי קצת סרדינים ודברי מאכל כשרים שהצלחתי למצוא. עד שמצאתי את הכתובת שבת כבר עמדה להתחיל. הוצאתי את חפצי מהרכב ונקשתי בדלת.

צעיר אפרו-אמריקאי עמד מולי. "אני מחפש את דינה פרידמן", הודעתי. "היא כאן, בבקשה היכנס".

הוא היה מאוד אדיב אך האיש הצעירה נעצה בי מבט רושף ויצאה מהחדר בלי לומר מילה. היא ידעה שאביה שלח אותי.

המארח הסכים שאישאר בביתם ללילה, ופרס שק שינה על הרצפה. התיישבנו לשוחח. הזוג הצעיר תכנן להתחתן בכנסייה, וגם הגבר הוא מצטרף חדש לנצרות. אמרתי לו ש"לפני שתאמצו את הדת החדשה, אולי כדאי שתחקור קצת יותר על הדת של זוגתך".

סיפרתי לו על סמינר לנשים המתקרבות ליהדות במניסוטה והוא זרם עם הרעיון. בכל הזמן הזה דינה סירבה לדבר איתי. שוחחנו במשך כל הלילה. למחרת התפללתי, אכלתי את הסרדינים והמשכנו לדבר. זו לא הייתה שבת רגילה...

היה ברור שהחבר גילה התלהבות רבה לדת החדשה, אבל בין השורות המשכתי לדבר על דינה ועל מה שהיא צריכה לעשות.

במוצאי השבת לקחתי את הטלית שלי ובאתי לצאת לדרך. ברגע שהתנעתי את המכונית הופיעה לפתע דינה, אווזת בתרמיל גב. היא פתחה את הדלת האחורית, הניחה את התיק והתיישבה. לא ידעתי מה גרם לה לשנות את דעתה אבל ידעתי שאסור לי לשאול שאלות.

אחרי עשרים דקות היא סוף סוף דיברה. "אין לך מושג למה אני באה איתך, נכון?", שאלה.

- "נכון. למה שלא תספרי לי?".

ואז דינה פרצה בבכי.

"כל חיי אבי סיפר לי שכילדה הוא לקח אותי לפגוש את הרבי מליובאוויטש. אימי נפטרה ואבי דאג כיצד אגדל ללא אָם, ובמיוחד חשש לגורל הזהות היהודית שלי.

"מביתם שבמנהטן נסעו לפגישה אישית עם הרביאבא ביקש ברכה שאגדל כיהודייה.

"הרבי בירך אותם והוסיף: 'אם אי פעם יהיו לך קשיים בנוגע ליהדות של בתך, פנה לחב"ד ואנחנו נעזור לך'.

"כל חיי אני שומעת את הסיפור הזה מאבי", אמרה לי דינה, "ועכשיו אתה מופיע. האם אבי סיפר לך את כל זה?".

השבתי בשלילה.

"כזה הוא אבי, לא מרבה בדיבור. אבל דע לך שאתה מקיים את ההבטחה שהרבי נתן לאבי".

לקחתי אותה בחזרה לברקלי, סידרנו עבורה כרטיס טיסה והסעתי אותה לשדה תעופה. היא הלכה ללמוד בסמינר לנערות ובסופו של דבר חזרה בתשובה והקימה משפחה בירושלים.

המדור מוקדש לזכות הילדים

מעין שושנה, מיטל דבורה ואמיתי ישראל חרוד

דין וחשבון על מצב הגאולה

האם הגאולה היא 'בונוס' או הכרח קיומי?
והאם יכול להיות שלא שמנו לב והגאולה כבר כאן?...

הציפייה שאיננה מתממשת

כבר למעלה מאלפיים ושלוש מאות שנה אנו מתאבלים על בית המקדש שחרב ומייחלים לבניינו המחודש. ישנו קושי גדול להישאר זמן כה רב בתקווה שאיננה מתממשת, ובשל כך, בקרב רבים מתגנבות תחושות של תסכול ואכזבה.

עד מתי? כמה אפשר לחכות? שאלה זו נשמעת שוב ושוב מאנשים רבים, בפרט בימים אלו. זוהי תהייה לגיטימית ומובנת מאליה. דווקא מי שמצפה בכל ליבו, מטבע הדברים עשוי להתאכזב, ולאבד את האמונה ככל שהזמן חולף.

במאמר זה נתבונן בשני עקרונות חשובים, שיִשְׁנו עבורנו את נקודת המבט על המציאות ועל הפרשנות שלה. וכך הם יסייעו להמשיך 'לקוות' ביתר שאת לגאולה השלמה שתהיה במהרה.

אין תורה בלי משיח

העיקרון הראשון: המשיח מוכרח לבוא! המשיח איננו 'בונוס', אלא בלי משיח - אין שלמות בתורה ובמצוות. הגלות היא מצב כה מופרך, שעומד נגד כל כלל הגיוני. אומנם התרגלנו למצב הגלותי, אבל נשים לב שבכל רגע שנמשכת הגלות, רוב רובה של התורה אינה רלוונטית לקיום!

ניקח למשל את פרשת שופטים, שבה יש 41 מצוות בדיני סנהדרין, מלכים, יציאה למלחמה בהוראת מלך ומתנות כהונה - והנה אף אחת מהן אינה מתקיימת כיום כלשונה!

כך שהגאולה איננה שאלה של איכות חיים, אלא האם אנו מאמינים שהתורה ירדה מהשמיים ומעצבת את החיים. וכיוון שאין ספק בכך, ברור שהמשיח עתיד לבוא.

הוכחת הרבי מדברי הרמב"ם

הדבר ברור מתוך בחירתו של הרמב"ם לסיים את חיבורו 'משנה תורה' בשני פרקים העוסקים בגאולה העתידה.

דבר זה מעורר תמיהה: ראשית, מה לספר הלכתי ולעתידות? הרי הרמב"ם עצמו אומר שלא נדע איך יהיו ימות המשיח עד שיהיו, ואם כן מה לו להיכנס לחידות? מלבד זאת יש להבין מדוע הרמב"ם בחר בנושא זה לסיום ספרו, ולא מיקם זאת בהלכות בית הבחירה או בהלכות קורבנות וכיוצא באלו?

אומר הרבי מליובאוויטש (קונטרס הלכות תושבע"פ תשנ"ב הערה 16):

התורה 'רודפת' אחרי האדם "בשבתך בביתך ובלכתך בדרך". הטכנולוגיה כולה מגויסת לטובת הקדושה ואדם שומע שיעור בדרך לעבודה, בעבודה עצמה ובחזרתו הביתה

"עניין זה מרומז בסיום ספר ההלכות והרמב"ם, שהוא בשני פרקים אודות הגאולה ומלך המשיח. והוא מהטעם הפשוט שבימות המשיח יהי' הקיום דכל הלכות התורה בתכלית השלמות - שהוא תוכן ספרו של הרמב"ם, כדבריו בריש פרק יא: חוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קורבנות ועושין שמטין ויובלות ככל מצוותה האמורה בתורה".

חזון הגאולה של הרמב"ם

מלבד זה שהגאולה 'חייבת להגיע', ישנו עיקרון נוסף שעלינו להפנים והוא שהגאולה כבר כאן! עלינו רק לפקוח את העיניים ולראות את סימניה מאירים בכל פינה.

הבה ננהל דין וחשבון מדויק על מצב הגאולה ונבחן איפה עומדים ביחס אליה.

ישנו פתגם יפה שאומר: "אם אתה רוצה לדעת כמה רע - קרא עיתונים. אבל אם ברצונך לדעת כמה טוב - למד היסטוריה".

לפני שמונה מאות שנה ישב ענק הדורות במצרים ושרטט את העתיד היהודי כפי שנתפס בעיניו. לפני שנקרא את דבריו של הרמב"ם, נזכור איך נראו חייו האישיים

באותה עת. הם מהווים ביטוי כואב למצב החיים הנורא של היהודים באותם ימים.

הרמב"ם נולד בקורדובה שבספרד, אבל בהיותו בן עשר אולצה משפחתו לברוח מאימת סכין השחיטה שהניף שבט מוסלמי ברברי בשם אל מוואחידון, שהכריח להתאסלם או למות. במהלך העשור הבא נמלטו מעיר לעיר בכל מורד צפון אפריקה עד שעצרו בפאס במרוקו. אחרי חמש שנים הגיעו המוסלמים גם לשם והם החליטו לחצות את הים התיכון ולעלות ארצה. כאן פגשו אויב אכזרי לא פחות: הצלבנים הנוצריים, שעלו במסעי הצלב והכריחו את הסובבים להתנצר. מוכה וחבול נאלץ הרמב"ם לעזוב את ארץ הקודש ולהגר למצרים.

סוף־סוף החל להגשים את חלומו ולכתוב את חיבורו המונומנטלי. אחיו, דוד, נטל את פרנסת שתי המשפחות והרמב"ם היה יכול להתרכז בכתיבה. אבל מתוך הים הגיעה הבשורה הנוראה: דוד טבע עם כל רכשו, והרמב"ם נדרש למצוא מקצוע ולפרנס את שתי המשפחות. הרמב"ם מעיד על עצמו כי בשלב זה הוא שקע באבל ובמשך שנה שכב במיטה בהתמוטטות נפש.

ובכל זאת, הרמב"ם מסיים את חיבורו הגדול בתיאור אודות העתיד הצפון לעם היהודי. הרמב"ם מציג ארבעה תחומים בהם צפוי מהפך מהותי בעת הגאולה:

א. הכבוד לעם היהודי - "זה שנאמר בישעיה 'וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבח' - משל וחידה, ועניין הדבר שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם המשולים כזאב ונמר".

ב. קיבוץ הגלויות - "כשתתישב ממלכתו ויתקבצו אליו כל ישראל".

ג. שפע ושלוש - "ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר".

ד. התפשטות חוכמת התורה - "ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד".

בעיני הבדולח שלו הוא הצליח להביט אל מעבר לאופק, ואף שסביבו נשחטו יהודים - הרמב"ם צפה שעם ישראל עתיד לעמוד בראש האומות; בעוד שהוא נאלץ לברוח מהארץ - הוא צפה שעם ישראל עתיד לשוב; למרות שסבל רבות מעוני - הוא חזה עתיד של שפע; ובזמן שהוא לא מצא מרגוע כדי לעסוק בתורה - ניבא כי התורה תהיה העיסוק היחיד שיישאר.

הקודים של משה

בלשי הפרשה

נקרא את הפסוק הראשון של חמש דברים: "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן, במדבר, בערבה, מול סוף, בין פארן ובין תפל, ולכן ויחצרות ודי זהב".
האם תוכלו למצא את המקום במפה? לא, משום שאלה לא מקומות אלא שמות קוד לחטאים שונים שעשו בני ישראל.

למשל:

"במדבר" - רמז שהכניסו את השם במדבר.

"מול סוף" - רמז לתלונות בני ישראל בבוז לים סוף.

"ודי זהב" - רמז לחטא העגל שנעשה מזהב.

אבל משה רבנו היה אוהב ישראל, ובתוך כל דבר בקרת מסתתר גם למוד זכות.

"במדבר" - הם נשלחו ל"מדבר הגדול והנורא", שמעמיד את האדם בנסיון קשה.

"מול סוף" - הם היו לכודים בין הים והמצרים, לכן התלוננו.

"ודי זהב" - הזהב, שגם להם לחטא, ניתן להם מידי השם!

הקוד	הבקרת	למוד זכות
"במדבר"	הכניסו את ה' במדבר	המדבר היה נסיון קשה, שהכשיל אותם
"מול סוף"	התלונות על ה' כשהגיעו לים סוף	הם נלכדו בין הים לבין המצרים, והיו נתונים בחסר אונים
"ודי זהב"	בני ישראל תרמו את הזהב ליצירת עגל הזהב	השם נתן להם את עשרם של המצרים, ובגלל זה חטאו

(רש"י, וסוד מנחם כרך ג')

מימוש החזון בימינו

ובכן, איפה אנו עומדים ביחס לארבע הבטחות הללו?

בסקירה מהירה ניתן להיווכח שבשלושה מתוך ארבעת היעדים שהציב הרמב"ם, עשינו חלק גדול מהדרך.

נתחיל עם ההבטחה הראשונה: עם ישראל עתיד לשבת לבטח בין העמים. מיותר לדבר על כך אחרי המלחמה האחרונה מול איראן, כשעם ישראל מוביל את מעצמות העולם לפגוע בראש הנחש האיראני. מי העלה בדעתו מצב שבו אמריקה תחשוש להיכנס למלחמה, עד שישראל תסלול את הדרך ותסלק את איומי ההגנה האווירית האיראנית ורק אחר כך הצבא האדיר בעולם נכנס לפעולה!

ההבטחה השנייה: התקבצות עם ישראל בארצו. אנחנו מתקרבים למצב בו חצי מהעם היהודי מתגורר בארץ! זה נתון מדהים שלא התרחש אלפי שנים.

ההבטחה השלישית: שפע ושלוש. תשעים אחוז מאוכלוסיית העולם אינם סובלים מרעב, ומדענים מעריכים כי עד 2030 יתגברו כליל על בעיית הרעב בעולם. אם כבר, יותר אנשים מתים כיום מקוקה קולה מאשר מרעב...

כך ביחס לשלום העולמי: מלחמת רוסיה-אוקראינה, שנמתה כמו שבירה לאחר והחזרת העולם לסבב אלימות מטורף, מוכיחה את ההפך הגמור: העולם חושב אחרת. הראש השתנה ואינו מקבל את המלחמה. שליטים תאבי כוח שעמדו בעבר בראש האומות, כיום מוקעים מחוץ לתחום.

גם בנוגע להבטחה הרביעית התפשטות חוכמת התורה - אנו בדור בו מרובים לומדי תורה כמו שלא היה אלפי שנים. התורה רודפת אחרי האדם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך. הטכנולוגיה כולה מגויסת לטובת הקדושה ואדם שומע שיעור בדרך לעבודה, בעבודה עצמה ובחזרתו הביתה.

ובכל זאת, אחרי כל ההסברים היפים והמשכנעים, אנו שבים וצועקים: "עד מתי?", אנו ריבוננו של עולם, חוס על עמך ישראל וגולה בן דוד משיח צדק השתא ממש! לא נותר אלא לחתום את התהליך ולראות בעיני בשר את גשמי הברכה עצמם, בבניין בית המקדש וירושלים עיר הקודש, בקרוב ממש.

טריזיה לשלחן שבת לכל המשפחה

1. מהו הדימוי שבו בחר משה לתאר את מספרם העצום של בני ישראל?

- דגי הים.
- חול על שפת הים.
- עוף השמים.
- כוכבי השמים.

2. על מה רמז משה במילים "די זהב" (רש"י)?

- חטא העגל שנעשה מזהב.
- ביצת זהב המצרים בים-סוף.
- תרומת הזהב למשכן.
- משה מצא במדבר שרשרת מזהב.

3. מי מן הבאים להלן זכה להכנס לארץ ישראל?

- קרח בן יצהר.
- נחבי בן פסטי.
- קלב בן יפונה.
- עמרם בן קהת.

4. מי קבלו את נחלתם מעבר לירדן המזרחי?

- בני גד.
- בני ראובן.
- חלק מבני מנשה.
- כל התשובות נכונות.

5. כיצד עודד משה את יהושע?

- "כשם שנצחנו בעזרת ה' את מלכי האמרי, כך יסע ה' בידך לנצח במלחמת כבוש הארץ."
- "דיך נקיות מחטא, ולכן ה' יהיה בעזרך..."
- "אחרי שנצחנו את שני המלכים החזקים ביותר..."
- "כלב יעזר לך בנהול המלחמה."

תשובות: 1. ד, 2. א, 3. ג, 4. ד, 5. א

עין חדשה

מה הקשר בין התמונה לפרשה?

גליתם - שלחו תשובות לאימיל:

parasha5785@gmail.com ואילי תוכן בפרס שנה.

הפתרון מהגיליון הקודם: "פי בעיר מקלטו ישב, עד מות הפהן הגדל; ואחרי מות הפהן הגדל ישוב הרצח אל ארץ אחתו".

המצאה

זה אמת?!

א"ת ב"ש (אומרים: 'אתבש') זה צופן החלפה, שבו מחליפים כל אות באות המקבילה שלה במרחק מאמצע האלפבית. א = ת, ב = ש, ג = ר, וכן הלאה.

מי המציא את הא"ת ב"ש? איננו יודעים, אך נעשה בו שמוש כבר בתנ"ך! "הנני מעיר על בבל ואל ישבי לב קמי רוח משחית", מתנבא ירמיהו, והפופרים מגלים שלב קמי בא"ת ב"ש - כשדים.

ובמקום אחר: "ומלך ששף ישתה אחריהם". בהנה את עצמכם, מהי ששף?

11 אותיות ראשונות:	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
11 אותיות אחרונות:	ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ס	נ	מ	ל

"וְאֵנִי קִרְבֵּת אֱלֹקִים לִי טוֹב"

הרב עדי אלפנט:

בשבוע שעבר פגשנו את ההדרכה של ספר התניא אלינו, כיצד להגיע לשמחה אמיתית בחיים, וזה מתוך התפיסה הנפשית הזאת שלמדנו עליה, של 'אין עוד מלבדו', שהכול שייך לה, הוא מנהיג את העולם וכל דבר קורה בהשגחתו. ברגע שאדם מתבונן וקולט את זה ממילא לא חסר לו כלום, וכשהוא שמח ומעמיק בהתבוננות הזאת באמת, הנפש הופכת לשמחה ומאושרת.

ד"ר דביר קווה:

הרב עדי מספר לעיתים התרחשויות מדוכן התפילין שלו ברחוב דיזנגוף בתל-אביב, ויצא לי סוף סוף לראות את זה בעיניים. האמת שהיה מדהים: תחושה אמיתית ש'אין עוד מלבדו'.

הרב עדי אלפנט:

אני חושב שהביקור שלך יצר את אחד מדוכני התפילין הסגוניים: חסיד גור, פעיל במפלגת יש עתיד, אני הקטן וד"ר מאוניברסיטת בר-אילן עומדים יחד ומציעים לעוברים והשבים

מלבדו, וגם בחור שנראה במצב נפשי רעוע - הנשמה מאירה בו וגוררת אותו להניח תפילין.

הרב עדי אלפנט:

הרעיון הזה הוא אחד מ-12 הפסוקים ומאמרי חז"ל שהרבי בחר בעצמו שכל ילד ידע בעל פה וישנן אותם בכל הזדמנות: "זֶה כָּל הָאָדָם וְתַכְלִית בְּרִיאָתוֹ וּבְרִיאַת כָּל הָעוֹלָמוֹת, עֲלִיּוֹנִים וְתַתְּיוֹנִים, לְהִיּוֹת לוֹ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים".

שים לב: זה כל האדם ותכלית בריאתו. זה תכלית החיים שלנו, להנכיח את ה' בעולם ולייצר לו דירה בעולם הזה הגשמי באמצעות לימוד תורה וקיום מצוות, ובכך אנו מוכיחים שהעולם כולו שייך לה' ו'אין עוד מלבדו'. כן, גם את המקום הכי נמוך בתל-אביב ה' רוצה שנהפוך למקום שבו תתגלה האלוקות הכי גבוהה.

זו בעצם קרבת אלוקים האמיתית: כאשר התפיסה הנפשית שלך נכונה, ממילא אתה נעשה מאושר ושמח. השמחה הזאת היא ביטוי של אמונה ושל הקרבה שלך לקב"ה. כשאתה מאמין בשמחה, אתה קרוב לה', ומממש את התכלית.

ואכן, האמרה הבאה והמסיימת את 12 הפסוקים היא: "יְשׁוּעָה יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשֵׁיוֹ, פְּרוֹשׁ, שֶׁכָּל מִי שֶׁהוּא מְזַרֵּעַ יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לוֹ לְשִׁמְחָה בְּשִׁמְחַת ה' אֲשֶׁר שֶׁשׁ יְשׁוּעָה בְּדִירָתוֹ בְּתַחְתּוֹנִים".

להניח תפילין. אותו חסיד אמר לי אחר כך שהוא לא האמין שכל כך הרבה אנשים מעוניינים להניח תפילין, ורבים כל כך מניחים בבית; שיש כזו אהבה וחיבור ליהדות, בניגוד למה שמציגים בתקשורת והחיבור בין חלקי החברה הרבה יותר עמוק ממה שנראה.

ד"ר דביר קווה:

אירוע אחד לא עוזב אותי. בחור אחד יצא מחנות סמוכה וניגש אליי, וראיתי שהוא קצת מנותק הוא אפילו לא הרים את המבט אליי. ניסיתי ליצור איתו קשר עין ולדבר, אבל הוא רק ביקש להניח תפילין וזהו.

כפסיכולוג, התעורר בי הרצון לפצח אותו. היה נראה שיש משהו שיושב לו על הלב, שהוא לא יכול היה להתנגד והניח את התפילין, אבל מבחינתו יש לעשות את המינימום ולתקתק הלאה ו'תן לי ללכת'.

וגם במקרה הזה אתה רואה איך 'אין עוד

ארגז כלים חופשה מותאמת גב' קרן אילון, מטפלת זוגית ומשפחתית

שאלה:

בתקופת החופש הגדול יש לי הרגשה שאני לא מספיק נוכחת בבית עם הילדים, בגלל שבעלי ואני עובדים במקומות שבהם החופשה השנתית קצרה יותר. איך לעבור את חופשת הקיץ בשלום וגם בהרגשה טובה?

תשובה:

רגשות חיוביים

לצד המחויבות הגדולה לילדים שלנו, גם לנו יש צרכים חשובים כמו זמן, מרחב, פרטיות, מימוש עצמי בתחומים שונים, קיום קשרים משמעותיים עם חברים ומשפחה ועוד. נניח

כילדים, או שבה פועלים אחרים סביבנו. ייתכן שתעדיפו לקחת חופשה מרוכזת של שבוע או יותר, בה תתנתקו מכל מחויבות אחרת ותהיו רק עם הילדים שלכם, או שדווקא תחלקו את החופשה לחלקים קטנים, למשל - יום חופשי אחד בכל שבוע לאורך החופש, וכדומה.

תיהנו מהמסע

הורות היא מסע שבו לא רק ילדינו גדלים, אלא גם אנחנו. דאגו ליהנות ממסע ההתפתחות המשותף הזה. התמקדו בהצלחות שלכם, בשינויים הטובים שאתם מצליחים להשיג לאורך המסע, ולא רק באתגרים, בחרדות ובכישלונויות. גלו גמישות וסקרנות להכיר את עצמכם ואת ילדיכם, ותראו שגם בלי לקחת חופשה בת חודשיים תוכלו ליהנות עם הילדים בתוך חוויות היומיום.

בצד את רגשות האשמה, הלחץ והדאגה, שבדרך כלל לא מקדמים אותנו, ונחליף אותם ברגשות חיוביים, שמובילים לקשר נכון, בטוח ובריא יותר עם הילדים שלנו.

חוויות יום-יומיות

בחשיבה כזו לא נידרש דווקא לחוויות עצומות וחד-פעמיות מחוץ לבית. זה יכול לקרות בכל רגע גם במשימות הכי יום-יומיות בתוך הבית: לקפל כביסה תוך האזנה ברקע למוזיקה שאנחנו אוהבים, להפוך את פינת האוכל למסעדה שבה הילדים הופכים למלצרים, ללכת לישון בצהלה או להעיר את הילדים עם שיר נחמד.

מצאו את הדרך שלכם

ככלל, עלינו לבחור בדרך שמתאימה למשפחה שלנו, והיא לא תמיד הדרך שבה אנחנו גדלנו

נסיעת עסקים לתפוח הגדול?

מבקרים בציונו של הרבי בקווינס ניו יורק לתפילה וברכה

לפרטים והרשמה
כנסו לאתר חב"ד ישראל
או שלחו הודעה לוואטאפ: 051-5415770

ניתן גם להזמין ליווי אישי והדרכה
למבקרים באוהל הרבי ובמרכז חב"ד
העולמי 770 בניו יורק

HENRY & IRIS SILBERMAN BUILDING
CHABAD HEBREW COMMUNITY CENTRE

בית חב"ד

JEWISH
LEARNING

עלון בית הכנסת

פרשת דברים/חזון
ח' אב, 5785
2 באוגוסט, 2025

צום תשעה באב

צום מתחיל ביום שבת,

1 באוגוסט בשעה

8:39pm

צום מסתיים ביום ראשון,

2 באוגוסט בשעה

9:11pm

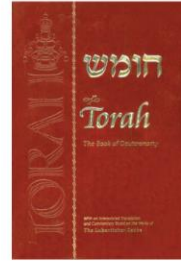
פרשת השבוע בעמוד...

פרשה - עמ' 432
הפטרה - עמ' 441

פרשה - עמ' 1781
הפטרה - עמ' 1815

פרשה - עמ' 6
הפטרה - עמ' 233

זמני התפילות

שבת

הדלקת נרות
מנחה מוקדמת
מנחה (יום ששי)
שחרית
מנחה
צאת השבת
ערבית

ימות החול

שחרית

יום ראשון, שני
שלישי, חמישי
רביעי, ששי

מנחה

ראשון
שני
שלישי
רביעי - חמישי

ערבית

ראשון - שלישי
רביעי - חמישי

השבוע בחסות...

סעודה שלישית

קידוש

משפחת פופר לע"נ
צילה בת פייבל שרגא

ארוחת בוקר יום א

צום תשעה באב

מועדון שבת לילדים

בית מדרש חברותא

פינת קפה

הרב אלי סרברנסקי לע"נ
אימו אסתר בת מרדכי

קודר בכירונטו

For more
information
call the office
905.709.7770

Avri Gilad
Aug. 12, 2025
7:30pm

SHUL BULLETIN

PARASHAT DEVARIM
SHABBAT CHAZON
8 Av, 5785 | August 2, 2025

TEFILLAH SCHEDULE

SHABBAT

Candle Lighting	8:12 pm
Early Mincha	7:00 pm
Mincha (Fri)	8:30 pm
Shacharit	9:30 am
Mincha	6:00 pm
Shabbat ends	9:28 pm
Maariv	9:45 pm

WEEKDAYS

SHACHARIT

Sunday, Mon	9:00 am
Tue, Thu	7:00 am
Wed, Fri	7:00 am

MINCHA

Sun	7:30 pm
Mon	8:22 pm
Tue	8:20 pm
Wed - Thurs	8:18 pm

MAARIV

Sun - Wed	9:10pm
Wed - Thurs	9:05 pm

Torah Reading Page Numbers

PARASHA – PG 6
HAFTORA – PG 233

PARASHA – PG 1781
HAFTORA – PG 1815

PARASHA – PG 432
HAFTORA – PG 441

Fast of 9th of Av

Fast begins Saturday,
August 1 at 8:39pm

Fast ends Sunday
August 2, at 9:11 pm

SPONSORS

KIDDUSH

Popper family in honor of Zila
bat Feivel Shrager first yahrzeit

SEUDA SHLISHIT

KIDS CLUB

SUNDAY BREAKFAST

Fast of 9th of Av

COFFEE CORNER

Rabbi Eli Serebryanski in memory of
his mother Ester Bat Mordechai

BEYT MEDRASH CHAVRUTA

For more
information
call the office
905.709.7770

Avri Gilad
Aug. 12, 2025
7:30pm

